

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, tylko zmianami w wykonaniu lub wyposażeniu, cenę artykułu nietypowego (§ 2) określa się, zwiększając lub zmniejszając cenę artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian, z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiągniętej na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—7 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach, np. przy nietypowych skomplikowanych remontach oraz produkcji skomplikowanych maszyn, urządzeń itp., gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza jedynie kalkulację orientacyjną, na której podstawie ustala się w uzgodnieniu z zamawiającym wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną ustala się na podstawie kalkulacji wynikowej kosztu z uwzględnieniem zysku, o którym mowa w § 3 ust. 3. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższą od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od dnia otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 7 dni od dnia otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od dnia otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia dotyczące poszczególnych pozycji kalkulacji lub ogólnej wysokości ceny z niej wynikającej.

3. Wykonawca w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń (ust. 2) zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i podtrzymaniu w całości lub w części ceny wynikającej z kalkulacji (§ 3 ust. 1).

§ 9. 1. W razie niezgodnienia ceny wykonawcy i zamawiającego zawiadamiają o tym nadzorujące je ministerstwa w terminie 7 dni: wykonawca — licząc od dnia wystąpienia, a zamawiający — od dnia otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy, skierowane do nadzorującego ministerstwa, jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgadniania ceny (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalenia cen, o których mowa w ust. 3, upoważnia się dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających uczestników porozumień branżowych. W tym przypadku jednostka resortu komunikacji będąca uczestnikiem danego porozumienia branżowego, wysyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, do zjednoczenia wiodącego.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3 i 4) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wnioski o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Komunikacji, świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 75, poz. 458).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Komunikacji: w z. D. Tarantowicz

62

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 3 lutego 1964 r.

w sprawie oznaczania przejść przez jezdnię z pierwszeństwem ruchu pieszego.

Na podstawie art. 14 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o bezpieczeństwie i porządku ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 53, poz. 295) oraz § 109 ust. 3 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 295) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się następujący specjalny sposób oznaczania przejść przez jezdnię, na których kierujący obowiązany jest przestrzegać zasady pierwszeństwa przechodzenia przez jezdnię osób pieszych:

- 1) powierzchnia przejścia powinna być oznaczona na jezdni za pomocą wielu linii równoległych do osi drogi (przejście typu „zebra”),
- 2) w odległości 50 m przed przejściem (od strony nadjeżdżających pojazdów) powinien być ustawiony znak ostrzegawczy „przejście przez jezdnię” (§ 92 ust. 12 rozporządzenia Ministrów Komunikacji i Spraw Wewnętrznych z dnia 1 października 1962 r. w sprawie ruchu na drogach publicznych); znak ten powinien być powtórzony w odległości 20 m przed przejściem i zaopatrzony w napis: „pierwszeństwo ruchu pieszego”,

- 3) bezpośrednio przed przejściem (od strony nadjeżdżających pojazdów) powinna być ustawiona latarnia składająca się z masztu o wysokości 2 m, pomalowanego na przemian w pasy białe i czerwone o szerokości 25 cm (pierwszy pas od ziemi — czerwony) oraz umieszczonej na nim symetrycznie kuli koloru żółtego samochodowego.

§ 2. Znaki ostrzegawcze (§ 1 pkt 2) powinny być od zmroku do świtu oświetlone z zewnątrz lub od wewnątrz (jeżeli tarcze wykonane są z tworzywa przezroczystego), tak aby były widoczne z odległości co najmniej 100 m.

§ 3. Kula latarni (§ 1 pkt 3) powinna posiadać średnicę 30—40 cm i powinna być wykonana z tworzywa przezroczystego, matowego, zapewniającego widoczność oświetlonej od wewnątrz kuli z odległości co najmniej 25 m przy oświetleniu słonecznym; kula powinna być oświetlona w ciągu całej doby światłem migającym o częstotliwości przerw światła 90 razy na minutę z tolerancją ± 30 .

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Komunikacji: P. Lewiński